

Τὸ «Κόκκινο Πουκάμισο». Εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυρίας Κυβέλης Ἀδριανοῦ ἐδέθη με πολλήν ἐπιτυχίαν τὸ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἔργον τοῦ κ. Μελεῶ

Τὸ «Κόκκινο Πουκάμισο» εἶνε ἓνα δράμα κοινόν, σύνηθες, παριμένο ἀπὸ τὴν σύγχρονον κοινωνικὴν ζωὴν καὶ διὰ τοῦτο ὅμως, ἀρίστον ἐντυπώσεις πολὺ ἰσχυρὰς εἰς τοὺς θεατὰς του. Θὰ σῶς διηγηθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν, με ὀλίγα λόγια. Ὁ Σταῦρος ἀφοῦ ἐμνηστεύθη τὴν Ἀγνήν, ἠγάπησεν ἢ μᾶλλον ἐξελοχιάσθη ἀπὸ τὴν ἐπιμορφιά τῆς Τριανταφυλλίδας καὶ ἐγκαταλείψας τὴν πρώτην ἐνυμφεύθη τὴν δευτέραν. Ἡ Ἀγνή ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ ἐκδικουμένη τὸν ἀδίκον θάνατον τῆς κόρης της, ἀποκαλύπτει εἰς τὸν Σταῦρον τὴν ἀπιστίαν τῆς γυναικὸς του με ἓνα εὐμορφον τοῦ χωριοῦ νέον ὃ ὁποῖος φορεῖ πάντοτε κόκκινο πουκάμισο. Ὁ Σταῦρος ἑξαλλος μανθάνει καὶ παρ' αὐτῆς τῆς γυναικὸς του τὴν ἀλήθειαν, φονεύει τὸν ἐραστὴν της καὶ πληγώνεται παρ' αὐτοῦ καὶ ἀποθνήσκει μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοὺς σπαρακτικoὺς ἔδυομιoὺς τῆς γυναικὸς ἐντὸς τοῦ οἴκου.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπόθεσις. Ἀπλῆ, ζωντανή, συνήθης, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβάλλουσα με τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν φυσικὴν ἐκτίλυξιν τοῦ δράματος. Τίποτε ψευδές. Πλὴν ὅμως τῆς ἀληθείας του καὶ συνεπῶς τῆς δυνάμεώς του ἐν-

τύπωσιν ἰσχυρὰν προξενεῖ ὁ φυσικὸς διάλογός του, αἱ ἐπιτυχεῖς παρομοιώσεις του καὶ ἡ βαθεῖα παρατήρησις ἢ ὅπερ κρύπτεται εἰς ἐκάστην παροιμίαν ἢ εἰς ἕκαστον γινωμικόν. Καίτοι πλέον ἐκπλήττει ὁ πλοῦτος ἔλων αὐτῶν, διότι φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κεκκίνου Πουκαμισοῦ» κέκτηται εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς πρωτοτυπίας τὸ χάρισμα.

Ὁ κ. Παπαγεωργίου ἐπαιξεν τελείως καλὰ, καὶ διηρμήνευσεν τὸν χαρακτήρα τοῦ Στάυρου μὲ πολλὴν ἀλήθειαν καὶ πολλὴν δύναμιν, τέσσην ὥστε διὰ πολλοὺς καθίσταται ἀγνώριστος ἀπὸ τὸ πάθος μεθ' οὗ ἐρμήνευει τὸν ρόλον του. Ἡ κ. Κυβέλη ἢ ἀναδεικνυομένη εἰς τοὺς πλέον δυσκόλους ρόλους δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ὑποδυθῇ ἄριστα τὸν ρόλον τῆς ἀφελοῦς Τριανταφυλλιᾶς καὶ νὰ ἐρέψῃ καὶ πάλιν ἀφθόνους καλλιτεχνικὰς δάφνας.